

Arrest

nr. 187 121 van 19 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger, en een sjiitische moslim van Arabische afkomst. U werd geboren in Bagdad (provincie Bagdad) op 14 augustus 1992. Vanaf uw geboorte tot omstreeks midden maart 2015 woonde u op verschillende plaatsen in de wijk Zafraniyah in Bagdad (provincie Bagdad). U ging naar school tot u 13 of 14 jaar was, en daarna ging u aan de slag als schilder in huizen. In 2008 ging u op bezoek bij uw tante in Syrië. Daar maakte u kennis met een specifiek soort waterpijpen dat met fruit wordt gemaakt. Toen u terug in Irak was, begon u zelf ook te experimenteren met het maken van dit soort waterpijpen, en uiteindelijk bood u uw diensten aan aan bars en restaurants, die veel geld neertelden voor deze speciale waterpijpen. U verdiende soms tot zes- of

zevenduizend dollar per maand met dit werk. In de periodes dat u niet aan het werk kon in bars bleef u aan de slag als schilder.

Op 20 oktober 2012 werd u tegengehouden op straat door twee leden van het Mehdi-leger die u dringend verzochten om met hen mee te gaan. Ze brachten u met hun auto naar de Sandrain-moskee in de buurt. U werd aangesproken door een geestelijke leider van de moskee die u verweet dat u kafr of ongelovig was en die opmerkingen maakte over uw tattoos en uw haar. U diende hem van antwoord, onder meer door te zeggen dat hij niet uw vader en niet Allah was, waarop u naar de zogenaamde kamer van het geluk werd gebracht, maar waar u in werkelijkheid zwaar mishandeld werd. Daarna hebben ze u kennelijk naar het ziekenhuis in Za'afriyah gebracht, waar u vervolgens wakker werd omringd door uw familie.

Enkele dagen later, op 26 oktober 2012, vond u een dreigbrief bij uw thuis die een verwijzing naar Mehdi bevatte en waarin werd gesteld dat u moest verhuizen of dat u anders zou vermoord worden. U ging daarop klacht indienen bij het politiebureau, maar zij wilden niet meer doen dan uw klacht over de dreigbrief registreren. U ging zelf naar de rechtbank op 3 november. Uit de reacties bij de rechtbank kon u afleiden dat ze ook daar uw klacht niet serieus namen en de zaak zonder meer zou worden gesloten.

Daarom verliet u Irak in december 2012 en ging u naar Turkije. Daar bleef u ongeveer een maand. Na deze tijd liet uw vader u weten dat de toestand klaarblijkelijk was gekalmeerd en dat het Mehdi-leger niet langer actief was in de regio. U keerde daarom terug naar Irak omstreeks januari 2013.

In deze periode maakte u ook geregeld reizen naar het buitenland, een keer naar Iran en twee keer naar Georgië. Op die manier was u even buiten Irak en bovendien houdt u van reizen.

In de tussentijd werd u in uw wijk in de periode tussen 2012 en 2015 een zeven- of achttal keren aangesproken door jongeren in de buurt die eveneens aanhangers waren van het Mehdi-leger. U liet zich hierbij negatief uit over het Mehdi-leger en zijn leden, waarbij u hen bijvoorbeeld beschreef als honden.

Op 15 maart 2015 toen u terugkwam van uw werk als waterpijpvverkoper werd u alweer op straat meegenomen en in een auto geduwd. Uw ontvoerders brachten u naar een onbekende plaats. U werd in een kamer opgesloten, waar u aan een stoel werd vastgebonden. Opnieuw heeft men u verweten dat u zich niet aan de sjiiitische islamitische leer hield. U diende hen opnieuw van antwoord en werd daarna zwaar mishandeld. Hierna verloor u het bewustzijn en werd u wakker in het ziekenhuis. In overleg met uw vader besloot u daarop om te vluchten. U ging naar uw tante die in Mansour woonde. Toen u daar was, hoorde u dat mensen naar Europa kwamen en besloot u hetzelfde te doen.

Op 26 augustus nam u een vlucht vanuit Bagdad naar Turkije. Daar kon u met behulp van een smokkelaar de Middellandse zee oversteken naar een Grieks eiland. Vervolgens nam u de boot naar Athene en reisde u verder door verschillende Europese landen: Macedonië, Servië, Hongarije en Oostenrijk. Op 24 september 2015 kwam u aan in België en de volgende dag vroeg uw asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, uw identiteitskaart, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw rantsoenkaart en van de woonstkaart van uw vader, een klachtendossier naar aanleiding van de gevonden dreigbrief uit 2012 en ten slotte foto's van uw werk als waterpijpvverkoper en van uw werk als schilder.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Bagdad vervolging vreesde vanwege sjiiitische militieleden die het op u gemunt hadden omdat u zich niet gedroeg volgens de sjiiitische Islamitische voorschriften vanwege uw tattoos, uw lange haar en doordat u zich bezighield met het maken van waterpijpen voor cafés en bars. Bovendien bekritiseerde u het Mehdi-leger ook openlijk, nadat u een eerste keer door hen was mishandeld, waarna u voor een tweede keer op dezelfde manier werd aangepakt door hen.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in ar. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

U heeft niet aannemelijk kunnen maken dat u werkelijk een gegronde vrees dient te koesteren ten aanzien van de militieleden van het Mehdileger.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw gedrag op verschillende momenten niet overeenstemde met wat men kan verwachten van iemand die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde. Zo verklaarde u dat u nadat u in 2012 de eerste keer was meegenomen en mishandeld voor ongeveer een maand naar Turkije ging (Dienst voor Vreemdelingenzaken, Vragenlijst 3.5). Uit de stempels van de kopie van uw paspoort kan men afleiden dat uw vertrek op 3 december was en dat uw terugkeer zich eveneens in december bevond, vermoedelijk op 19 december (zie kopie van het paspoort bij de documenten). Na amper een maand in Turkije te zijn verbleven, en ongeveer tweeënehalve maand na het incident, keerde u alweer terug naar uw wijk waar u nauwelijks enkele maanden eerder was opgepakt en mishandeld. Als uitleg voor deze snelle terugkeer geeft u aan dat uw vader u wist te vertellen dat het Mehdileger in die periode haar activiteiten had bevroren en dat het haar leden verboden was nog verder op dergelijke manier te handelen (CGVS Gehoorverslag, p. 11). Nog los van deze eventuele stillegging van de activiteiten van het Mehdileger eind 2012, is het hoe dan ook maar weinig overtuigend dat u maar zo kort na de ondergane mishandeling al terugkeerde naar de wijk waar alles zich had afgespeeld, en waar u – zelfs indien de leiders van het Mehdileger andere instructies gaven – hoe dan ook riskeerde opnieuw in aanraking te komen met uw mishandelaars. Deze gang van zaken doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

In de lijn met het voorgaande is het eveneens vreemd dat eens u was teruggekeerd in uw wijk u meermaals openlijk en op een ondubbelzinnige manier uw kritiek uitte op de milities van Mehdi, en dit in het bijzijn van aanhangers van deze milities (CGVS Gehoorverslag, p. 18). U zou in die periode zeven tot acht keer zijn benaderd door jongeren die aanhangers zijn van het Mehdileger, en bij die gelegenheden zou u zich drie tot vier keer negatief hebben uitgelaten over het Mehdileger. Daarbij zou u de Mehdi-militieleden bijvoorbeeld als honden hebben beschreven (CGVS Gehoorverslag, p. 18). Dat u enerzijds na het incident bereid was geweest uw stijl aan te passen op verzoek van uw vader (CGVS Gehoorverslag, p. 10) en dat u het land zelfs was ontvlucht en dat u anderzijds een dergelijk gedrag tentoonspreidde in het bijzijn van aanhangers van een militie wiens leden u eerder zwaar hadden mishandeld is niet overtuigend.

Omwille van bovenstaande redenen heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u in 2012 werd opgepakt en meegenomen en vervolgens zwaar werd mishandeld, noch dat u daarna om deze redenen voor korte tijd naar Turkije vluchtte en dan terugkeerde. Gezien de ongeloofwaardigheid van deze feiten, kan ook niet langer geloof gehecht worden aan de feiten die hieruit voortvloeien, namelijk dat u na uw terugkeer werd lastiggevallen door jonge aanhangers van het Mehdileger en als gevolg hiervan nog voor een tweede keer werd opgepakt en mishandeld.

Bijkomend wordt de ongeloofwaardigheid van uw beweringen verder op de helling gezet door informatie die zichtbaar is op uw Facebookprofiel. Tijdens uw interview gaf u namelijk aan over een Facebookprofiel te beschikken met als naam Ahmed Soprano (CGVS Gehoorverslag, p. 8). Na nazicht blijkt dit profiel inderdaad te bestaan en u toe te behoren, zoals blijkt uit de foto's die uw Facebookprofiel bevat die duidelijk de uwe zijn en uit verwijzingen naar België (zie documenten in het administratieve dossier). Op dit Facebookprofiel is echter ook zichtbaar dat u de milities niet helemaal ongenegen was (zie afdrukken van Facebook in uw administratieve dossier). Zo blijkt bijvoorbeeld dat u in juli 2015 nog uw appreciatie heeft uitgedrukt voor een post die verwijst naar de sjiitische militie Kata'ib Imam Ali oftewel de Imam Ali-brigades die deel uitmaakt van Hashd Al Shaabi (vrijwilligersleger), door deze van een like te voorzien. U vond ook een tekening leuk die gepubliceerd werd op 24 september 2016 met het opschrift "2018" en waarop een aantal belangrijke Irakese figuren te zien zijn van wie men klaarblijkelijk hoopt dat ze het politieke toneel van Irak kunnen betreden na de verkiezingen van 2018. Concreet gaat het behalve om Al Maliki, voormalig premier van Irak, en om Ammar al-Hakim, de leider van de Islamic Supreme Council of Iraq, ook om Moqtada Al Sadr, leider van de Sadr-beweging en oprichter van het Al Mehdileger (zie documenten bijgevoegd dossier). Geheel in dezelfde lijn reageerde u ook al op een foto waarbij Ammar al-Hakim en Moqtada Al Sadr elkaar de hand schudden. Vooral uw klaarblijkelijke sympathie voor deze laatste figuur is toch wel bijzonder opmerkelijk gezien het net de aanhangers van het Mehdileger zijn waarvoor u volgens uw verklaringen een vrees koestert. Zo legt u uit dat het net uw kritiek ten aanzien van Moqtada was die u wellicht duur kwam te staan. Hierover legde u uit: "En toen was mijn reactie was om de jongens te vervloeken en hen ook. Ik weet niet of het naar hun is gebracht. Want bij hen: je kan je God vervloeken maar niet Moqtada", "- U zegt: mijn reactie was om de jongens te vervloeken en hun ook. Wie?" "Jaish Al Mehdi, want zij hebben mij ook vervloekt. Mijn moeder en vader" (CGVS Gehoorverslag, p. 15). Verder vindt u ook de pagina van Ammar al-Hakim zelf

leuk, een van de belangrijkste figuren van het politieke sjitische blok dat sterk verbonden is met de sjitische milities (zie administratieve dossier). Uw blijk van sympathie op Facebook voor de oprichter van het Mehdileger en personen die dicht bij hem staan kan niet in overeenstemming gebracht worden met uw onverholen en drieste kritiek op het regime in het bijzijn van aanhangers van het Mehdileger in uw wijk. Bovendien is uw reactie ook niet aannemelijk in het licht van de traumatische ervaringen die u door toedoen van leden van het Mehdileger onderging. De vermelde posts bevestigen verder de ongelooftwaardigheid van de door u geuite vrees.

Vorst zijn er geen redenen om u omwille van uw profiel als iemand die zich niet aan de traditionele normen zou houden (u hebt tatoeages op uw armen, had lang haar, droeg gescheurde jeans en maakte waterpijpen) (Gehoorverslag CGVS, p. 11-15) an sich de vluchtelingenstatus toe te kennen. Het CGVS ziet namelijk geen reden waarom u louter als gevolg van deze gewoontes een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat schenders van traditionele normen in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter onvoldoende om louter uw niet volledig conformerend gedrag in te roepen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Dat is in casu niet het geval, daar u er omwille van bovenstaande redenen niet in bent geslaagd te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd gevisieerd.

Kortom, op basis van bovenstaande elementen dient te worden geoordeeld dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan gehecht worden. Zij kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of van artikel 48/4, &2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande conclusies niet wijzigen. Een aantal documenten (een kopie van uw paspoort, uw identiteitskaart, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, van de rantsoenkaart van uw gezin en van de woonstkaart van uw vader) staven uw identiteit, maar die stond verder niet ter discussie.

Wat de documenten met betrekking tot uw klacht uit 2012 betreft, moet worden vastgesteld dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de hierboven gemaakte kanttekeningen kunnen deze stukken nog weinig ondersteuning bieden. Zij bovendien opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd, waardoor de bewijswaarde van deze stukken in elk geval uiterst relatief is.

De foto's van uw werk als schilder en van uw werk als waterpijpvkoper vormen een aanvulling bij uw verklaringen over de jobs die u in Irak uitoefende, maar ze kunnen niets zeggen over de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15

november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de

meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld,

maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van het artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het artikel 3 van “de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 Vreemdelingenwet, van de materiele motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 Vreemdelingenwet, van het artikel 3 van “de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 EVRM.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als

administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Bagdad vervolging vreesde vanwege sjiitische militieleden die het op u gemunt hadden omdat u zich niet gedroeg volgens de sjiitische Islamitische voorschriften vanwege uw tattoos, uw lange haar en doordat u zich bezighield met het maken van waterpijpen voor cafés en bars. Bovendien bekritiseerde u het Mehdileger ook openlijk, nadat u een eerste keer door hen was mishandeld, waarna u voor een tweede keer op dezelfde manier werd aangepakt door hen.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in ar. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

U heeft niet aannemelijk kunnen maken dat u werkelijk een gegronde vrees dient te koesteren ten aanzien van de militieleden van het Mehdileger.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw gedrag op verschillende momenten niet overeenstemde met wat men kan verwachten van iemand die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde. Zo verklaarde u dat u nadat u in 2012 de eerste keer was meegenomen en mishandeld voor ongeveer een maand naar Turkije ging (Dienst voor Vreemdelingenzaken, Vragenlijst 3.5). Uit de stempels van de kopie van uw paspoort kan men afleiden dat uw vertrek op 3 december was en dat uw terugkeer zich eveneens in december bevond, vermoedelijk op 19 december (zie kopie van het paspoort bij de documenten). Na amper een maand in Turkije te zijn verbleven, en ongeveer tweeënehalve maand na het incident, keerde u alweer terug naar uw wijk waar u nauwelijks enkele maanden eerder was opgepakt en mishandeld. Als uitleg voor deze snelle terugkeer geeft u aan dat uw vader u wist te vertellen dat het Mehdileger in die periode haar activiteiten had bevroren en dat het haar leden verboden was nog verder op dergelijke manier te handelen (CGVS Gehoorverslag, p. 11). Nog los van deze eventuele stillegging van de activiteiten van het Mehdileger eind 2012, is het hoe dan ook maar weinig overtuigend dat u maar zo kort na de ondergane mishandeling al terugkeerde naar de wijk waar alles zich had afgespeeld, en waar u – zelfs indien de leiders van het Mehdileger andere instructies gaven – hoe dan ook riskeerde opnieuw in aanraking te komen met uw mishandelaars. Deze gang van zaken doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

In de lijn met het voorgaande is het eveneens vreemd dat eens u was teruggekeerd in uw wijk u meermaals openlijk en op een ondubbelzinnige manier uw kritiek uitte op de milities van Mehdi, en dit in het bijzijn van aanhangers van deze milities (CGVS Gehoorverslag, p. 18). U zou in die periode zeven tot acht keer zijn benaderd door jongeren die aanhangers zijn van het Mehdileger, en bij die gelegenheden zou u zich drie tot vier keer negatief hebben uitgelaten over het Mehdileger. Daarbij zou u de Mehdi-militieleden bijvoorbeeld als honden hebben beschreven (CGVS Gehoorverslag, p. 18). Dat u enerzijds na het incident bereid was geweest uw stijl aan te passen op verzoek van uw vader (CGVS Gehoorverslag, p. 10) en dat u het land zelfs was ontvlucht en dat u anderzijds een dergelijk gedrag tentoonspreidde in het bijzijn van aanhangers van een militie wiens leden u eerder zwaar hadden mishandeld is niet overtuigend.

Omwille van bovenstaande redenen heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u in 2012 werd opgepakt en meegenomen en vervolgens zwaar werd mishandeld, noch dat u daarna om deze redenen voor korte tijd naar Turkije vluchtte en dan terugkeerde. Gezien de ongeloofwaardigheid van deze feiten, kan ook niet langer geloof gehecht worden aan de feiten die hieruit voortvloeien, namelijk dat u na uw terugkeer werd lastiggevallen door jonge aanhangers van het Mehdileger en als gevolg hiervan nog voor een tweede keer werd opgepakt en mishandeld.

Bijkomend wordt de ongeloofwaardigheid van uw beweringen verder op de helling gezet door informatie die zichtbaar is op uw Facebookprofiel. Tijdens uw interview gaf u namelijk aan over een Facebookprofiel te beschikken met als naam Ahmed Soprano (CGVS Gehoorverslag, p. 8). Na nazicht blijkt dit profiel inderdaad te bestaan en u toe te behoren, zoals blijkt uit de foto's die uw Facebookprofiel bevat die duidelijk de uwe zijn en uit verwijzingen naar België (zie documenten in het administratieve dossier). Op dit Facebookprofiel is echter ook zichtbaar dat u de milities niet helemaal ongenegen was (zie afdrukken van Facebook in uw administratieve dossier). Zo blijkt bijvoorbeeld dat u in juli 2015 nog uw appreciatie heeft uitgedrukt voor een post die verwijst naar de sjiiitische militie Kata'ib Imam Ali oftewel de Imam Ali-brigades die deel uitmaakt van Hashd Al Shaabi (vrijwilligersleger), door deze van een like te voorzien. U vond ook een tekening leuk die gepubliceerd werd op 24 september 2016 met het opschrift "2018" en waarop een aantal belangrijke Irakese figuren te zien zijn van wie men klaarblijkelijk hoopt dat ze het politieke toneel van Irak kunnen betreden na de verkiezingen van 2018. Concreet gaat het behalve om Al Maliki, voormalig premier van Irak, en om Ammar al-Hakim, de leider van de Islamic Supreme Council of Iraq, ook om Moqtada Al Sadr, leider van de Sadr-beweging en oprichter van het Al Mehdileger (zie documenten bijgevoegd dossier). Geheel in dezelfde lijn reageerde u ook al op een foto waarbij Ammar al-Hakim en Moqtada Al Sadr elkaar de hand schudden. Vooral uw klaarblijkelijke sympathie voor deze laatste figuur is toch wel bijzonder opmerkelijk gezien het net de aanhangers van het Mehdileger zijn waarvoor u volgens uw verklaringen een vrees koestert. Zo legt u uit dat het net uw kritiek ten aanzien van Moqtada was die u wellicht duur kwam te staan. Hierover legde u uit: "En toen was mijn reactie was om de jongens te vervloeken en hen ook. Ik weet niet of het naar hun is gebracht. Want bij hen: je kan je God vervloeken maar niet Moqtada", "- U zegt: mijn reactie was om de jongens te vervloeken en hun ook. Wie?" "Jaish Al Mehdi, want zij hebben mij ook vervloekt. Mijn moeder en vader" (CGVS Gehoorverslag, p. 15). Verder vindt u ook de pagina van Ammar al-Hakim zelf leuk, een van de belangrijkste figuren van het politieke sjiiitische blok dat sterk verbonden is met de sjiiitische milities (zie administratieve dossier). Uw blijk van sympathie op Facebook voor de oprichter van het Mehdileger en personen die dicht bij hem staan kan niet in overeenstemming gebracht worden met uw onverholen en dierste kritiek op het regime in het bijzijn van aanhangers van het Mehdileger in uw wijk. Bovendien is uw reactie ook niet aannemelijk in het licht van de traumatische ervaringen die u door toedoen van leden van het Mehdileger onderging. De vermelde posts bevestigen verder de ongeloofwaardigheid van de door u geuite vrees.

Vorst zijn er geen redenen om u omwille van uw profiel als iemand die zich niet aan de traditionele normen zou houden (u hebt tatoeages op uw armen, had lang haar, droeg gescheurde jeans en maakte waterpijpen) (Gehoorverslag CGVS, p. 11-15) an sich de vluchtelingenstatus toe te kennen. Het CGVS ziet namelijk geen reden waarom u louter als gevolg van deze gewoontes een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat schenders van traditionele normen in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter onvoldoende om louter uw niet volledig conformerend gedrag in te roepen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Dat is in casu niet het geval, daar u er omwille van bovenstaande redenen niet in bent geslaagd te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd gevisieerd.

Kortom, op basis van bovenstaande elementen dient te worden geoordeeld dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan gehecht worden. Zij kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of van artikel 48/4, &2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande conclusies niet wijzigen. Een aantal documenten (een kopie van uw paspoort, uw identiteitskaart, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, van de rantsoenkaart van uw gezin en van de woonstkaart van uw vader) staven uw identiteit, maar die stond verder niet ter discussie.

Wat de documenten met betrekking tot uw klacht uit 2012 betreft, moet worden vastgesteld dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de hierboven gemaakte kanttekeningen kunnen deze stukken nog weinig ondersteuning bieden. Zij bovendien opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd, waardoor de bewijswaarde van deze stukken in elk geval uiterst relatief is.

De foto's van uw werk als schilder en van uw werk als waterpijpvkoper vormen een aanvulling bij uw verklaringen over de jobs die u in Irak uitoefende, maar ze kunnen niets zeggen over de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid."

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden allen steun in het administratieve dossier en worden door de Raad overgenomen.

De argumentatie dat verzoeker handelde naar de instructies van zijn vader en zeer graag wilde terugkeren van zodra dit mogelijk was doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekers gedrag op verschillende momenten niet overeenstemde met wat men kan verwachten van iemand die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde. Zo verklaarde verzoeker dat hij nadat hij in 2012 de eerste keer was meegenomen en mishandeld voor ongeveer een maand naar Turkije ging (stuk 12, Vragenlijst, 3.5). Uit de stempels van de kopie van verzoekers paspoort kan men afleiden dat verzoekers vertrek op 3 december was en dat zijn terugkeer zich eveneens in december bevond. Na amper een maand in Turkije te zijn verbleven, en ongeveer tweeëneenhalve maand na het incident, keerde verzoeker alweer terug naar de wijk waar hij nauwelijks enkele maanden eerder was opgepakt en mishandeld. Nog los van deze eventuele stillegging van de activiteiten van het Mehdileger eind 2012, is het hoe dan ook niet geloofwaardig dat hij maar zo kort na de ondergane mishandeling al terugkeerde naar de wijk waar alles zich had afgespeeld, en waar hij – zelfs indien de leiders van het Mehdileger andere instructies gaven – hoe dan ook riskeerde opnieuw in aanraking te komen met zijn mishandelaars. Deze gang van zaken doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen.

Ook de stelling dat hij zijn kritische uitlatingen deed op een oment dat de acute dreiging voorbij leek te zijn en dit deed om de jonge aanhangers te proberen te laten inzien wat er zich in het verleden heeft afgespeeld, overtuigt de Raad niet. De Raad acht het in navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers niet geloofwaardig dat verzoeker in het licht van de door hem geschetste context dergelijke risico's nam.

Het argument dat het louter drukken op de "like" knop op Facebook geen expliciete uiting is, maar "enkel het drukken op de 'like' knop", is geen ernstig verweer. Het is overigens algemeen bekend dat het "liken" van een post op Facebook betekent dat men het leuk vindt van wat er wordt weergegeven of afgebeeld. Verzoeker geeft ook niet te kennen wat hij dan wel bedoelde met "enkel het drukken op de "like" knop" of wat hij hoopte hiermee te bereiken.

Waar verzoeker thans stelt dat er niet kan worden nagegaan wanneer hij op de "like" knop duwde en dat het zeer goed mogelijk is dat hij de bewuste pagina's pas heeft geliket op het moment dat hij in België was, is niet enkel een hypothetische bewering, maar doet eveneens geen afbreuk aan de gedane vaststellingen. De Raad ziet niet in waarom verzoeker in België zijn sympathie zou betuigen, terwijl hij op het ogenblik dat hij in zijn land van herkomst verbleef zich kritisch uitliet. Verzoeker verstrekt dienaangaande evenmin enige toelichting.

Zoals het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds aanhaalde beschikken documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Irak een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen. Wat betreft het klachtendossier van de politie dat verzoeker voorlegde stelt de Raad bovendien vast dat dit dossier louter uit handgeschreven teksten bestaat. Het kan dan ook eenvoudig door eender wie zijn opgemaakt en biedt dan ook geen enkele garantie naar authenticiteit en objectiviteit.

Waar verzoeker verwijst naar het gegeven dat hij sjiit is en dat de sjiitische burgers het hoofddoelwit vormen van IS, bemerkt de Raad evenwel dat hoewel de terreurcampagne van IS voornamelijk, maar niet uitsluitend, gericht is tegen de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er actueel sprake is van een structurele vervolging van sjiieten in Bagdad en verzoeker toont dan ook niet aan dat hij, louter ingevolge het gegeven dat hij sjiit is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd.

Het enkel verwijzen naar het gegeven dat hem wordt verweten ongelovig te zijn volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de meeste negatieve interpretatie van de verklaringen en documenten heeft weerhouden.

Het argument dat hij zijn geboortestad waar hij werk had en een riant inkomen nooit zou ontvluchten moest er geen ernstige vrees voor zijn leven zijn, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de

subsidiare beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie. Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota van 20 april 2017 en de hierbij gevoegde COI Focus "*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verzoekers en verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier en recente landeninformatie die door de verwerende partij middels een aanvullende nota van 20 april 2017 werd bijgebracht maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluwd gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven.

Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

De verwijzing naar het standpunt van verweerder in voorgaande jaren is niet dienstig aangezien de Raad uitspraak doet op basis van de gegevens die hem in voorliggend dossier worden ter kennis gebracht.

2.5. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, om het dossier opnieuw over te maken aan de verwerende partij. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF